

Μοναχός Μωυσής Αγιορείτης: “Οι γονείς να έχουν ταπείνωση και αγάπη”

[/ Αγιορείτικα](#)

Λέει ο όσιος Πορφύριος: «Εκείνο που σώζει και φτιάχνει καλά παιδιά είναι η ζωή των γονέων μέσα στο σπίτι, οι γονείς πρέπει να δοθούν στην αγάπη του Θεού”.

Πρέπει να γίνουν άγιοι κοντά στα παιδιά με την πραότητα τους, την υπομονή τους, την αγάπη τους. Να βάζουνε κάθε μέρα νέα σειρά, νέα διάθεση, ενθουσιασμό κι αγάπη στα παιδιά. Και η χαρά που θα τους έλθει, η αγιοσύνη που θα τους έχει επισκεφθεί, θα εξακοντίσει στα παιδιά τη χάρη.

»Για την κακή συμπεριφορά των παιδιών φταίνε γενικά οι γονείς. Δεν τα σώζουν ούτε οι συμβουλές, ούτε η πειθαρχία, ούτε η αυστηρότητα.

Αν δεν αγιάζονται οι γονείς, αν δεν αγωνίζονται, κάνουν μεγάλα λάθη και μεταδίδουν το κακό που έχουν μέσα τους. Αν οι γονείς δε ζουν ζωή αγία, αν δεν μιλούν με αγάπη, ο διάβολος ταλαιπωρεί τους γονείς με τις αντιδράσεις των παιδιών.

Η αγάπη, η ομοψυχία, η καλή συνεννόηση των γονέων είναι ό,τι πρέπει για τα παιδιά. Μεγάλη ασφάλεια και σιγουριά».

Νομίζετε πως είναι υπερβολικός ο Γέροντας; Δεν νομίζω. Είναι ειλικρινής, σαφής και ρεαλιστής.

Έχουν ανάγκη οι γονείς από την ισορροπία της ταπεινώσεως, της απλότητας, του μέτρου, της διακρίσεως. Η μεγάλη πίεση, ακόμη και για το καλό, δεν θα βγει σε καλό.

Συχνές εκφράσεις: «Παιδί μου, να είσαι πάντα πρώτος», «ποτέ να μη μας ντροπιάσεις, παιδάκι μου», «ν’ αποκτήσεις αύριο ένα καλό όνομα στην κοινωνία» φαίνονται καλές αλλά δεν είναι καλές.

Δεν έχουν τόσο ανωτερότητα υγιή, αρχοντιά ελευθερίας κι αξιοπρέπεια ευγενή, αλλά ισχυρογνωμοσύνη, μεγάλη αυτοπεποίθηση, μεγάλη ιδέα εγωισμού. Καταπιεσμένα τα παιδιά, αντιδρούν κουρασμένα κι αγανακτισμένα και τα κλωτσούν όλα πέρα.

Υπάρχει αγάπη κι αγάπη. Αγάπη ιερή, αγία, θυσιαστική, ταπεινή. Αγάπη νοσηρή, συναισθηματική, εγωιστική, αποκλειστική, ζηλόφθονη.

Όσο η αγάπη των γονέων προς τα παιδιά θα είναι παθολογική, υπερβολική, θα

κάνει τα παιδιά εξαρτήματα, ελατήρια των γονέων, που θα μπερδεύει τη συμπεριφορά τους και θα κάνει τη στάση τους αρνητική.

Μη ζαλίζουμε τα παιδιά με την πολυλογία, όλο τα ίδια και τα ίδια, και τα κουράζουμε. Ας λέμε πιο λίγα κι ας κάνουμε πιο πολλά. Θα τα βοηθήσουμε καλύτερα με το παράδειγμά μας και την προσευχή μας.

Η προσευχή θα μιλήσει κατευθείαν στην καρδιά τους. Θα τους μιλήσει ο Θεός και θα μας μιλήσουν ύστερα στοργικά, μετανιωμένα, ταπεινά.

Η καταπίεση σίγουρα κάποτε θα φέρει αντίδραση. Με το στανιό, με το κακό, δεν έρχεται ποτέ καλό. Ούτε η κολακεία βοηθάει. Μάλλον τρέφει τον εγωισμό και γίνονται τα παιδιά ατίθασα, σκληρά, άπονα, ασεβή και κενόδοξα.

Η οικογένεια και η κοινωνία διαλύεται από την ασθένεια της υπερηφάνειας. Η υγεία είναι η ταπείνωση. Δε θέλουμε να το παραδεχτούμε.

Μιλάμε έτσι για λαθεμένες διαπροσωπικές σχέσεις, για ασυμφωνία χαρακτήρων, για σύγκρουση πολιτισμών και εποχών, για νευρώσεις και για άγχη.

Η βάση όλων αυτών είναι το αταπείνωτο φρόνημα, η δαιμονοκίνητη έπαρση. Να είμαστε λοιπόν ταπεινοί και να διδάσκει η ίδια η ζωή μας την ταπείνωση στα παιδιά μας.

Ο όσιος Παΐσιος ο Αγιορείτης χαριτωμένα έλεγε: «Τα παιδιά που έχουν ποτιστεί από μικρά στην ευσέβεια, μην τα φοβάστε. Και να ξεφύγουν λίγο, λόγω ηλικίας, λόγω πειρασμών, θα επανέλθουν. Τα παιδιά σας να τα μάθετε, από πολύ μικρά, να ψήνωνται, να δουλεύουν, να γίνονται άντρες.

Και τα αγόρια και τα κορίτσια. Και τα κορίτσια πρέπει να έχουν γενναίο φρόνημα, να είναι παλληκάρια. Να κάνουνε τις δουλειές του σπιτιού από πολύ μικρά, γιατί οι πιο πολλοί γονείς τα έχουν κακομάθει και στη ζωή τους, μετά, γίνονται δυστυχισμένα...

» Μην πιέζετε τα παιδιά σας χωρίς διάκριση. Εγώ τις τομάτες μου τις δένω με πανί. Αν τις έδενα με σύρμα θα κόβονταν. Χρειάζεται προσοχή. Τα παιδιά σήμερα έχουν γερή μηχανή, αλλά τετράγωνες ρόδες. Γι' αυτό θέλουν βοήθεια για να ξεκινήσουν...»

» Μερικοί γονείς κάνουν μεγάλο στρίμωγμα στα παιδιά τους, και μάλιστα μπροστά σε άλλους! Σήμερα μικροί – μεγάλοι στον κόσμο ζουν σαν σε τρελλοκομείο, γι' αυτό χρειάζεται πολλή υπομονή και πολλή προσευχή.

Ένα σωρό παιδιά παθαίνουν εγκεφαλικό. Είναι λίγο χαλασμένο το ρολόι, το κουράζουν και οι γονείς λίγο παραπάνω και σπάζει το ελατήριο. Χρειάζεται διάκριση. Άλλο παιδί θέλει περισσότερο κούρδισμα και άλλο λιγότερο...»

* * *

Ίσως με όσα είπα φάνηκε να είμαι περισσότερο με το μέρος των παιδιών κι όχι των γονέων. Από ποιους, πέστε μου, θα πρέπει νάμαστε πιο απαιτητικοί, από τους γονείς ή από τα παιδιά;

Βλέπετε και οι άγιοι Πατέρες κι οι ενάρετοι Γέροντες έχουν μεγαλύτερες απαιτήσεις από τους γονείς. Θα βοηθήσουν πολύ περισσότερο με το βιωμένο τους

παράδειγμα, την ταπεινή και θερμή προσευχή τους, την αγιότητα του βίου τους, παρά με τις συνεχείς θυμωμένες συμβουλές, τις επαναλαμβανόμενες εγωιστικές απειλές, τις υπερβολικές αυστηρότητες, τις κουραστικές φλύαρες επαναλήψεις.

Ο καλός Θεός βλέποντας τον ταπεινό μας αγώνα θα μας ενισχύει κι ενδυναμώνει.

Την καλή μας διάθεση θα την ευλογήσει και τις παραλείψεις μας θα παραβλέψει.

Δεν είναι οι γονείς όλοι σπουδαγμένοι, παιδαγωγοί, θεολόγοι και ειδικοί ψυχολόγοι.

Η γλώσσα όμως της αγάπης και της ταπεινώσεως θαυματουργεί διδασκόμενη κυρίως από την καθαρότητα του βίου κι επηρεάζει τ' αγαπητά παιδιά μας για να ακολουθήσουν τον δρόμο της αληθινής προόδου με τη ζωντανή σχέση τους με τον ζώντα Χριστό.

Εγκάρδια εύχομαι ο Κύριος δια πρεσβειών της Θεοτόκου να σας ενισχύει πλούσια στον αγώνα σας.

Από το βιβλίο: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Οικογένεια, Γονείς και Παιδιά. Ιερά Μητρόπολις Αιτωλίας και Ακαρνανίας, Μεσολόγγι 2009, σελ. 109.